

Ushpizin

Traditional Ushpizin for the First Night

"I invite to my meal the exalted guests, Abraham, Isaac, Jacob,, Moses, Aaron, Joseph and David. May it please you, Abraham, my exalted guest, that all the other exalted guests dwell with me and with you – Isaac, Jacob, Moses, Aaron, , Joseph and David."

אַזְמִין לְסַעֲוֹדְתִי אוֹשְׁפִיזִין עֵילָאִין אַבְרָהָם יַצְחָק יַעֲקֹב מֹשֶׁה אִהְרָן
יוֹסֵף וְדָוִד :
בְּמִטֵּי מִינְךָ אַבְרָהָם אוֹשְׁפִיזִי עֵילָאִי דִּיתְבִּי עִמִּי וְעִמְךָ כָּל אוֹשְׁפִיזֵי
עֵילָאִי יַצְחָק יַעֲקֹב מֹשֶׁה אִהְרָן יוֹסֵף וְדָוִד :

Source. The Zohar 103b

"Come and see! When people sit at home [in their sukkah], that is in the shade of Faith, then the Divine Shechina spreads her wings over them from above. Abraham and five righteous persons along with King David come to reside there with them as it says: "In sukkot you shall reside seven days" (Leviticus 23:42) which can also be read "In sukkot seven will reside [with you]." So we should be very happy every day with a shining face for such guests are staying among us. ...

זוהר ג'ק"ג ב'ח-ט'
ח (תא חזי, בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נֶשׁ יְתִיב בְּמִדְרָא דָּא, צֵלָא דְמַהִּימְנוּתָא,
שְׁכִינְתָא פְּרָסָא גְּדַפְהָא עֲלֵיהּ מְלַעֲלָא, וְאַבְרָהָם וְחַמְשָׁה צְדִיקֵינָא
אַחֲרֵינוּ שְׁוִין מְדוּרֵיהוֹן עִמֵּיהּ. אָמַר רַבִּי אַבְא, אַבְרָהָם וְחַמְשָׁה
צְדִיקֵינָא, וְדָוִד מְלָכָא, שְׁוִין מְדוּרֵיהוֹן עִמֵּיהּ. הֵדָּא הוּא דְכִתְיִב,
בְּסֻכּוֹת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים. שִׁבְעַת יָמִים כְּתִיב, וְלֹא בְּשִׁבְעַת יָמִים.
כְּגֹוֹנָא דָּא כְּתִיב, (שְׁמוֹת לֹא) כִּי נִשְׁתַּת יָמִים עֵשָׂה יי' אֶת הַשָּׁמַיִם
וְגו'. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵּי בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, בְּאַנְפִּין נְהִירִין, בְּאוֹשְׁפִיזִין
אֵלֶיךָ דְשְׁרִיין עִמֵּיהּ.

Jewish mystical texts explain that each of the seven Ushpizin correspond to a fundamental spiritual pathway (*sefirah*) through which the world is metaphysically nourished and perfected (Derech Hashem 3:2:5, Zohar Chadash, Toldot 26c; cf. Zohar 2:256a).

- Abraham represents love and kindness
- Isaac represents restraint and personal strength
- Jacob represents beauty and truth
- Moses represents eternity and dominance through Torah
- Aaron represents empathy and receptivity to divine splendor
- Joseph represents holiness and the spiritual foundation
- David represents the establishment of the kingdom of Heaven on Earth

Zohar 3:104a

'And although he merits receiving the souls of the righteous, he must be careful to gladden the poor, for the portion of the guests he invited to his meal, belongs to the poor. He sits in the shadow of Faith and invites these lofty guests, the guests of Faith, yet does not give them, namely the poor, their share of the meal. All the guests stand back from him and say: "Do not eat the bread of him who has an evil eye..." (Mishle 23:6). Thus the table he set for a festive meal is a table made in honor of himself, and not in honor God, and of him it is written, "And spread on your faces, even the dung of your feasts" (Malachi 2:3). Woe to that man when the guests of Faith stand back from his table. Abraham, throughout his life used to stand at the crossroads to invite guests and set the table for them, and now, on Sukkot, if one invites him and all the other righteous, but does not give the poor their share, Abraham stands up from the table and cries: "Depart, I pray you, from the tents of these wicked men" (*Numbers 16:26*), and everyone walks away after him.

וְהוּא דִּיתִיב בְּצֵלָא דָּא דְמַהִּימְנוּתָא, וְזַמִּין
אוֹשְׁפִיזִין אֵלֶיךָ עֵילָאִין, אוֹשְׁפִיזֵי מְהִימְנוּתָא, וְלֹא
יְהִיב לֹון חוּלְקֵיהוֹן, כְּלֵהוּ קֵימֵי מִנְיָה, וְאַמְרֵי
(**משלי ב"ג:ו'**) (אֵל תִּלְחַם אֶת לֶחֶם רַע עֵין וְגו'),
אַשְׁתַּכְּח דְּהוּא פְּתוּרָא דְתַקִּין, דִּילֵיהּ הוּא, וְלֹא
דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עֲלֵיהּ כְּתִיב) (**מלאכי ב'ג'**)
וְזִרְתִּי פָּרַשׁ עַל פְּנֵיכֶם וְגו', פָּרַשׁ חֲגִיבְכֶם, וְלֹא חֲגִי.
וְיִי לֵיהּ לְהוּא בַר נֶשׁ, בְּשַׁעֲתָא דְּאֵלֶיךָ אוֹשְׁפִיזֵי
מְהִימְנוּתָא קֵימֵי מִפְּתוּרֵיהּ .

וְאַמְרֵי רַבִּי אַבְא, אַבְרָהָם, כָּל יוֹמוֹי הֵינָהּ קָאִים
בְּפִרְשַׁת אוֹרְחֵינוּ, לְזַמְנָא אוֹשְׁפִיזִין, וְלִתְקַנָּא לֹון
פְּתוּרֵי, הַשְׁתָּא, דְּמִזְמַנִּין לֵיהּ, וְלִכְלֵהוּ צְדִיקֵינָא,
וְלְדָוִד מְלָכָא, וְלֹא יְהִיבִין לֹון חוּלְקֵיהוֹן, אַבְרָהָם
קָאִים מִפְּתוּרָא, וְקָרִי, (**במדבר ט"ז:כ"ו'**) (סוּרוּ נָא
מֵעַל אֶהְלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה. וְבִלְהוּ סִלְקִין
אַבְתְּרֵיהּ.

Rabbi Adin Steinzaltz. <https://blogs.timesofisrael.com/seven-shepherds-and-eight-princes-of-men/>

There is a custom is to invite one of the historic leaders of the Jewish People on each of the seven days of Sukkot — namely, Abraham, Isaac, Jacob, Moses, Aaron, Joseph, and David. The prophet refers to these seven *ushpizin* (guests): “We shall raise against him seven shepherds and eight princes of men” ([Micah 5:4](#)). They are called the “seven shepherds,” for they shepherd Israel as a shepherd leads his flock. What is the connection between these figures and the Sukkot festival in particular?

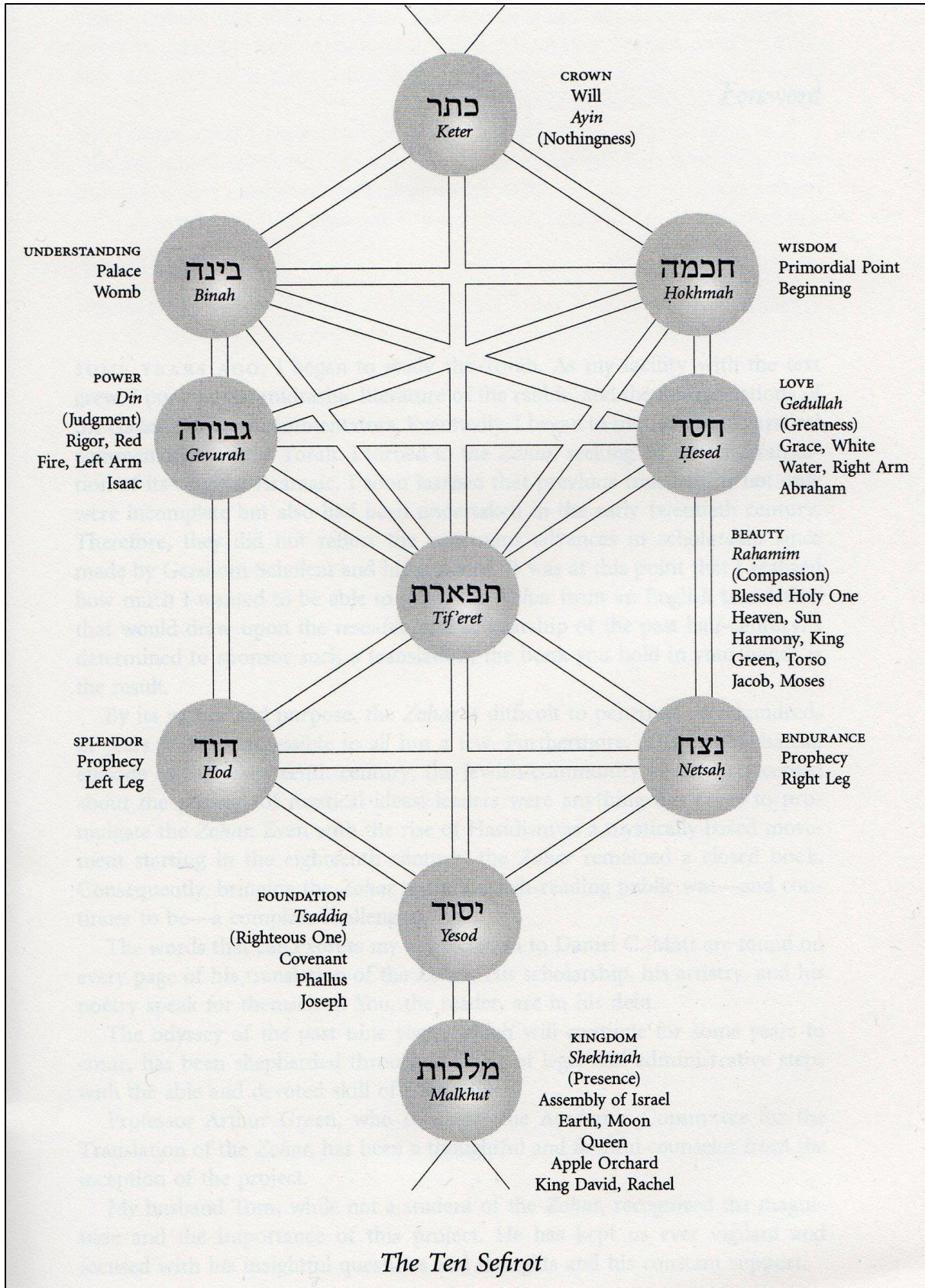
The seven “shepherds,” seven eminent historical leaders of Israel, are distinguished from the other leaders of Israel in that **they do not belong to history alone (although they certainly influenced history). These leaders are above history in that they have continued to lead the Jewish People throughout the generations, even in our own times.** We sense that they are present among us not as memories from the past, but as **direct influences on each of our souls.**

The shepherds are our forefathers, the forebearers of all the souls of Israel. Regardless of whether they are our biological forefathers, like the three Patriarchs, or our spiritual forefathers, as in the case of Joseph and David, we bear a part of their essence within ourselves. They are not external figures; but rather, they form our inner essence.

On Sukkot, the “Festival of the Ingathering,” we gather together all the separate parts of existence. It is a festival of reconciliation, peace and culmination, in which everything is put in its place — the reunification of existence.

When we sit in the shade of the sukkah, “in the shelter of the Most High” ([Psalms 91:1](#)), we invite ourselves to receive the *ushpizin*, who are a part of ourselves. For the sake of this invitation, we must go out to a place that is outside of civilization, outside the usual order of life. There, we build ourselves a temporary structure and cover it in shade, under the lofty hand of God, which protects and shelters us: “I have sheltered you with My hand” ([Isaiah 51:16](#)). There we meet ourselves — not as we are throughout the year, but as we are together with our forefathers, in the ideal form of what we are in essence.

Hoshanot

Mishna Sukka Chapter 4

The mitzvah of the aravah how was it [performed]? There was a place below Jerusalem called Motza. They went down there and gathered tall branches of aravot and then they came and stood them up at the sides of the altar, and their tops were bent over the altar. They then sounded a teki'ah [long blast], a teru'ah [staccato blast] and again a teki'ah.

Every day they went round the altar once, saying, "O Lord, save us, O Lord, make us prosper".

Rabbi Judah says: "Ani vaho, save us." On that day they went round the altar seven times.

When they departed, what did they say? "O altar, beauty is to you! O altar, beauty is to you!" Rabbi Eliezer said: [they would say,] "To the Lord and to you, O altar, to the Lord and to you, O altar."

As was its performance on a weekday, so was its performance on Shabbat, except that they would gather them on the eve of Shabbat and place them in golden basins so that they would not become wilted. Rabbi Yohanan ben Beroka says: they used to bring palm branches and they would beat them on the ground at the sides of the altar, and that day was called "[the day of] the beating of the palm branches."

מִצְוַת עֲרֵבָה בַּיָּצֵד, מְקוֹם הָיָה לְמִטָּה מִירוּשָׁלַיִם, וְנִקְרָא מוֹצָא. יוֹרְדִין לָשֶׁם וּמִלְקָטִין מִשָּׁם מִרְבִּיּוֹת שֶׁל עֲרֵבָה, וּבָאִין וְזוֹקְפִין אוֹתָן בְּצַדֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְרָאִשֵׁיהֶן כְּפוּפִין עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. בְּכָל יוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ פַּעַם אַחַת, וְאוֹמְרִים, אָנָּה ה' הוֹשִׁיעָה נָא, אָנָּה ה' הַצְּלִיחָה נָא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֲנִי וְהוּ הוֹשִׁיעָה נָא. וְאוֹתוֹ הַיּוֹם מְקִיפִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ שֶׁבַע פְּעָמִים. בְּשַׁעַת פְּטִירְתָּן, מָה הוּ אוֹמְרִים, יְפִי לָךְ מִזְבֵּחַ, יְפִי לָךְ מִזְבֵּחַ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, לְיָהּ וּלְךָ, מִזְבֵּחַ. לְיָהּ וּלְךָ, מִזְבֵּחַ :

כְּמַעֲשֵׂהוּ בַחֹל כִּךָ מַעֲשֵׂהוּ בַשַּׁבָּת, אֲלֵא שֶׁהָיוּ מִלְקָטִין אוֹתָן מִעֲרֵב שַׁבָּת וּמִנִּיחִים אוֹתָן בְּגִיגִיּוֹת שֶׁל זָהָב, כְּדִי שֶׁלֹא יִכְמָשׁוּ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר, חֲרִיּוֹת שֶׁל דָּקָל הָיוּ מְבִיאִין, וְחוֹבְטִין אוֹתָן בְּקִרְקַע בְּצַדֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם נִקְרָא יוֹם חֲבוּט חֲרִיּוֹת :

Midrash Tehillim 17:5

בראש השנה עוברין לפניו כבני מרון ואין אדם יודע מי נוצח אם ישראל אם אומות העכו"ם.
עבר ראש השנה כל ישראל באין ומתעניין ביום הכפורים לובשים לבנים ומתעטפים לבנים.

עבר יום הכפורים ואין אדם יודע למי נמחל.
כיון שהגיע יום הראשון של חג וכל ישראל יוצאין קטנים וגדולים וטוענין לולביהן בידם מיד הכל יודעין שנצחו ישראל בדין ונמחלו עוונותם והם יודעין שנצחו.

וכיון שהגיע יום הושענא רבה, נוטלין ערבי נחל ומקיפין שבע הקפות וחזן הכנסת עומד כמלאך אלהים וספר תורה בזרועו והעם מקיפין אותו דוגמת המזבח. שכך שנו רבותינו: "בכל יום היו מקיפין את המזבח, ואומרים אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא, וביום השביעי היו מקיפין שבע פעמים. וכן מפורש על ידי דוד מלך ישראל, שנאמר: "ארחץ בנקיון כפי ואסובבה את מזבחך ה'" (תהלים כו ו)

Sefer Hassidim

Rav Hai (Gaon – 4699-4798, 939-1038) used to travel to Jerusalem from Babylon every year. He was there for the holiday of Succot, when they would circle around the Mount of Olives seven times on Hoshanah Rabba and

ספר חסידים

ורב ה"י היה עולה בכל שנה לירושלים מבבל והיה שם בחג הסוכות, כי היו מקיפין את הר הזיתים בהושענא רבא ז' פעמים, ואומרים מזמורים שסידר להם רב ה"י, ולפני רב ה"י הולכים כהנים מלובשים סיריקון ומעילים ואחריו העם והוא

recite psalms that were chosen for them by Rav Hai. In front of the rabbi in the procession were Kohanim dressed in colored garments and robes, and he went in the middle and was followed by the rest of the people. He was separated by those in front and in back of him by about a hundred Amot... and he was smiling ... he said: When I make the pilgrimage from Babylon each year to do the circuits of the Mount of Olives on Sukkot, I purify myself on Hoshana Rabba and Elijah accompanies me, thus everyone keeps their distance." [Sefer Chassidim].

בתוך, ורחוק מאלה שלפניו ק' אמה וכן משל אחריו, והיה רב האי שוחק... אמר לו רב היי מפני שאני עולה בכל שנה מבבל להקיף את הר הזיתים בסוכות ואני מטהר את עצמי בהושענא רבה. אליהו הולך עמי, לכך נדחקים מאשר לפניו ומאשר לאחרינו"

Rambam Laws of Sukka, Lulav ch.7

20: It is a law from Moses [received] at Sinai that we bring another willow branch in the Temple besides that willow in the *lulav*. And one does not fulfill his obligation with the willow in the *lulav*. And its requisite size is even one leaf on one branch.

How was its commandment? On each and every one of the seven days, they would bring tall willow branches and stand them upright at the sides of the altar, and the tops of the branches would be inclined over the altar.

...
And since this [practice with the] willow is not explicit in the Torah, we do not lift it up all seven days of the festival. Rather, at this time, it is only on the seventh that we lift it up. How does one [do it]? One takes one branch or several branches besides that willow in the *lulav*. And one hits with it two or three times on the ground or on a vessel, without a blessing. For this thing is a custom of the prophets.

...
And each and every day, they would circle the ark one time **with their *lulavs* in their hands**. And [they would] say, "Please, Lord, save us please; please, Lord, make us succeed, please" ([Psalms 118:25](#)). And on the seventh day, they would circle the altar seven times. And all of Israel in all of the places have already been accustomed to placing an ark in the middle of the synagogue and circling it on each day — in the way that they circled the altar — in memory of [what was done in] the Temple.

Vayikra Rabba 30:12

Another explanation:

"The fruit of a beautiful tree" - these are [referring to] Israel. Just like this citron (etrog), which has taste and has smell, so too Israel has among them people that have Torah and have good deeds.

"The branches of a date palm" - these are [referring to] Israel. Just like this date, which has taste and has no smell, so too Israel has among them those that have Torah but do not have good deeds.

רמב"ם הלכות שופר וסוכה ולולב פרק ז

הלכה כ

הלכה למשה מסיני שמביאין במקדש ערבה אחרת חוץ מערבה שבלולב, ואין אדם יוצא ידי חובתו בערבה שבלולב, ושיעורה אפילו עלה אחד בבד אחד.

הלכה כא-כב

כיצד היתה מצותה, בכל יום ויום משבעת הימים היו מביאין מורביות של ערבה וזוקפין אותן על צדדי המזבח וראשיהן כפופין על גבי המזבח...

וערבה זו הואיל ואינה בפירוש בתורה אין נוטלין אותה כל שבעת ימי החג זכר למקדש אלא ביום השביעי בלבד הוא שנוטלין אותה בזמן הזה, כיצד עושה לוקח בד אחד או בדין הרבה חוץ מערבה שבלולב וחובט בה על הקרקע או על הכלי פעמים או שלש ת בלא ברכה שדבר זה מנהג נביאים הוא.

ויקרא רבה ל:יב

דבר אחר, פרי עץ הדר, אלו ישראל, מה אֶתְרוֹג זֶה יֵשׁ בוֹ טַעַם וְיֵשׁ בוֹ רִיחַ, כִּי יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בְּהֶם בְּנֵי אָדָם שְׂיֵשׁ בְּהֶם תּוֹרָה וְיֵשׁ בְּהֶם מַעֲשִׂים טוֹבִים. כִּפְתַּת תְּמָרִים, אֵלוֹ יִשְׂרָאֵל, מֵהַתְּמָרָה הַזֹּאת יֵשׁ בוֹ טַעַם וְאֵין בוֹ רִיחַ, כִּי הֵם יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בְּהֶם שְׂיֵשׁ בְּהֶם תּוֹרָה וְאֵין בְּהֶם מַעֲשִׂים טוֹבִים. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת, אֵלוֹ יִשְׂרָאֵל, מֵהַדָּס יֵשׁ בוֹ רִיחַ וְאֵין בוֹ טַעַם, כִּי יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בְּהֶם שְׂיֵשׁ בְּהֶם מַעֲשִׂים טוֹבִים וְאֵין בְּהֶם תּוֹרָה. וְעֵרְבֵי נָחַל, אֵלוֹ יִשְׂרָאֵל, מֵהַעֲרָבָה זֹאת אֵין בְּהֶם טַעַם וְאֵין בְּהֶם רִיחַ, כִּי הֵם יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בְּהֶם בְּנֵי אָדָם שְׂאֵין בְּהֶם לֹא תּוֹרָה וְלֹא מַעֲשִׂים טוֹבִים, וְמֵהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לָהֶם, לְאַבְדָּן אִי אֶפְשָׁר,

"And a branch of a braided tree (a myrtle)" - these are [referring to] Israel. Just like this myrtle, which has smell and has no taste, so too Israel has among them those that have good deeds but do not have Torah.

"And brook willows" - these are [referring to] Israel. Just like this willow, which has no smell and has no taste, so too Israel has among them people that have no Torah and have no good deeds.

And what does the Holy One, blessed be He, do to them? To destroy them is impossible, but rather the Holy One, blessed be He, said "bind them all together [into] one grouping and these will atone for those."

14.

Rabbi Mani opened, "'All of my bones shall say, 'Lord, who is like you'" ([Psalms 35:10](#)). This verse was only stated for the sake of the lulav (the four species). The spine of the palm branch is similar to the spine of man. And the myrtle is similar to the eye. And the willow is similar to the mouth. And the etrog (citron), is similar to the heart. David said, 'In all of the limbs, there are no greater ones than these, as they are compared to the entire body.' This is [what is meant] by 'All of my bones shall say.'"

אֵלָא אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִקְשְׁרוּ כָלֵם אֲגָדָה אִסְתּוּ וְהוּן
מִכְפָּרִין אֵלָיו עַל אֵלָיו

י"ד: רַבִּי מַנִּי פָתַח כָּל עֲצָמוֹתַי תִּאֲמַרְנָה ה' מִי כְמוֹךָ, לֹא נֶאֱמַר
פְּסוּקָה זֶה אֵלָא בְּשִׁבִיל לִוְלָב, הַשְּׂדֵרָה שֶׁל לִוְלָב דּוֹמָה לְשְׂדֵרָה
שֶׁל אָדָם, וְהַדָּס דּוֹמָה לְעֵין, וְעֵרְבָה דּוֹמָה לְפֶה, וְהֶאֱתָרוּג
דּוֹמָה לְלֵב, אָמַר דָּוִד אֵין בְּכָל הָאֵיבָרִים גְּדוּל מֵאֵלָיו, שְׁהֵן
שְׂקוּלִין כְּנֶגֶד כָּל הַגּוּף, הוּן: כָּל עֲצָמוֹתַי תִּאֲמַרְנָה .

שפת אמת תרמה

להושענא רבה. מה שקבעו חז"ל רוב הבקשות ביום הזה. כי הערבה הוא אותן שאין להם טעם וריח רק תפלה. וע"ז כתיב פנה אל תפלת הערער שהוא ער וריק מכל. [והרמז כערער בערבה] ותפלתו מתקבלת ביותר כדכתיב שם תפלה לעני כי יעטוף. ואיתא שהקב"ה מניח כל התפלות ומקבל מקודם תפלת העני. וי"ל בזה פירוש הפסוק ולא בזה את תפלתם ומדייק במד' אמור דהול"ל תפלתו. רק שבאמת כל הד' מינים אותן שיש בהם טעם וריח כו' כולם נושעו ע"י הערער. וע"י שמשתתפין עמהם גם אותן הפחותים נתקבל תפלת כולם. וערבה דומה לשפתיים כמ"ש כחוט השני שפתותיך ומדברך נאווה. דרשו חז"ל על ימי הגלות אותן שהם כמדבר שממה. נאה ועריבה תפלתם לפניו ית':

"